

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL ✿ ✿ ✿ ✿ ✿ Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Versijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

UIT DE LEVENSRON.

DOOR LIJDEN TOT HEERLIJKHEID.

En Petrus antwoordende, zeide tot Jezus: Rabbi, het is goed dat wij hier zijn, en laat ons drie tabernakelen maken, voor u eenen, en voor Mozes eenen, en voor Elia eenen.

Want hij wist niet wat hij zeide want zij waren zeer bevreesd.

Marcus 9 : 5—6.

Petrus heeft met zijn mede-discipelen, Jacobus en Johannes, het onschatbare voorrecht, Jezus verheerlijkt te zien op den berg.

Een diepe slaap heeft de jongeren overweldigd, maar als ze ontwaken, zien ze Mozes en Elia, met Jezus samsprekende.

En zij zien Jezus verheerlijkt. Van den lichtglans van het heilig lichaam doordrongen, worden zijn kleederen wit gelijk de sneeuw; zóó wit kan geen voller ze maken.

Jezus' aangezicht blinkt gelijk de zon. Bij hem staan de beide hemelingen, omstraald van hemelschen glans. Geen wonder, dat de pas ontwaakte discipelen vreezen. Wanneer wij, zondige menschen, met hemelsche dingen in aanraking komen, vreezen we a l t i j d. Een engel moet tot de vrouwen bij het graf, tegen Zacharias bij het altaar, eerst zijn: „Vreest niet”, spreken. Jezus zal dat woord straks ook tot Zijn jongeren moeten zeggen. Van vrees weet Petrus niet, wat hij zegt.

Hij ziet de hemelsche heerlijkheid; hij ziet zijn Meester omstraald en doorblonken van hemelglans en, vreezende, is het hem toch zoo wel te moede.

Onder hem ligt de aarde, met moeite en zorg, strijd en arbeid, lastering en verguizing, en hier, hier is de hemel.

O, hier te blijven, hier altijd te zijn, niet weer terug

te moeten naar de schreeuwende Joden, de trotsche Farizeën, hoe heerlijk zou dat niet wezen.

Nu is Jezus, zooals Petrus Hem hebben wil. Nu is Hij Koning, omstraald van koninklijken glans. Zóó moet het blijven. „Laat ons drie tabernakelen maken.”

Ja, en dan zullen Petrus en Jacobus en Johannes dienen zijn. Dan zullen zij óók de geliefde discipelen zijn en nederige leerlingen in dit heilig gezelschap.

Petrus' woord spreekt van liefde tot den Heiland. De jonger verheugt zich in Jezus' heerlijkheid.

En toch..... hij wist niet, wat hij zeide. Verrukking en vrees dringen naar zijn lippen de woorden, waaruit blijkt, hoe weinig hij eigenlijk nog maar van Jezus' komst op aarde begrepen had; hoe weinig hij nog maar kende de Goddelijke bedoeling van de vleeschwording van Gods Zoon.

Immers, Mozes en Elia hebben zoo juist met Jezus gesproken over den uitgang, dien Hij zou volbrengen te Jeruzalem. En nog maar kort geleden had de Heiland onomwonden tot Zijn discipelen gezegd, dat Hij veel moest lijden van de ouderlingen en overpriesteren en schriftgeleerden en gedood worden en ten derde dage opgewekt worden. Petrus had toen Jezus wel bestraft met een: „Heere, wees u genadig: dit zal U geenszins geschieden”, maar Jezus had gesproken: „Ga weg achter mij, satan, gij zijt mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der menschen zijn.”

En nu: „Rabbi, het is goed, dat wij hier zijn.”

Neen, Petrus, zoo is Gods weg niet. Door lijden en dood heen zal Jezus ingaan in heerlijkheid.

Eerst Golgotha, en dan den Olijfberg.

Eerst het graf in Jozefs hof en dan de hemelvaart.

Zegt Jezus' verheerlijking op den berg nu, dat Hij ook dadelijk den hemel zou kunnen ingaan en dat dus de door, dien Hij tegemoet gaat, vrijwillig is, zeker heeft ook deze verheerlijking den Heiland gesterkt en bekrachtigd voor het lijden, dat Hem wachtte.

Zooals Jezus' weg is geweest, is ook de weg van al

Gods kinderen. Het gaat door lijden tot heerlijkheid.

O, dat willen we niet altijd. 't Lijden doet ons huiveren; we zien er tegen op; we schrikken er voor terug. — — —

Dan komen er oogenblikken in ons leven van innige vereeniging met den Heiland.

Toen, toen wij voor 't eerst den Zaligmaker hadden gevonden, toen ons trotsche hart zich verootmoedigd had, toen wij waren gestorven, opdat Jezus in ons leven zoude, toen hebben ook wij wel gejubeld: Rabbi, het is goed, dat wij hier zijn. Maar toen ook hebben we wel ervaren, dat we 't leven in moesten, 't leven met zijn moeite en smart en zorg. En soms, als 't lijden over ons kwam, als wij moeilijkheden hadden te overwinnen in onze betrekking, ons werk, in 't gezin, waarin God ons plaatste, is 't wel gebeurd, dat wij ons dicht bij Jezus voelden en dan hebben ook wij gezegd: 't Is goed, dat wij hier zijn.

Zeker, dat was ook goed, maar, als we er dan bijvoegden: laat het nu maar zóó blijven; laat ik nu maar niet meer teruggaan naar mijn werk en naar mijn moeite en zorg, wisten ook wij niet, wat wij zeiden.

Want zóó is Gods weg niet.

Als wij innige gemeenschap met den Heiland mochten zijn; als wij in den gloed onzer liefde Hem te voet vielen, werden we gesterkt, om straks weer onzen weg te gaan. Als Elia moeten we opstaan en eten, opdat anders de weg voor ons te veel zoude zijn, maar dan moeten we ook 't leven in.

Daarom is 't goed, de gemeenschap met onzen Heere en Zaligmaker te zoeken. Uit Hem vloeit ons kracht en sterkte toe. Hij richt ons op, geeft ons moed, wijst ons den weg. Maar dan ook moeten we 't leven in, moet de zorg gedragen, de moeilijkheid overwonnen, het kruis opgenomen. Door lijden tot heerlijkheid.

Door den Heiland gesterkt, kunnen we alles. O, 't is goed, dat we véél bij Hem zijn, dat we ons terugtrekken soms uit 't woelige leven, om dicht bij den Heiland te toeven, want juist zoo en daardoor kunnen we ons leven leven, zooals Hij het wil.

Door lijden tot heerlijkheid.

Ja, de heerlijkheid komt.

„Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.”

K.

ERKENNING

IV.

't Was goed. Met stralend gezichtje nam de pas ge-gradueerde haar terugreis aan. 't Hinderde haar nu ook niet zóó erg, dat moeder weinig in haar verrukking deelde en morrend veronderstelde, dat het welslagen misschien weer 't sein zou geven tot meer eenzaamheid en vaker alléén zijn dan tot nu toe — voor háár. Want natuurlijk, nu wilde Grethe naar een vaste betrekking solliciteeren en was ze dus nog meer van huis.

„Maar dan verdien ik een mooi salaris en kunt u veel

meer gemak hebben, een geriefelijke, vroolijke woning, 'n flinke dienstbode en zoo”, pleitte de jonge leerares, die toch, haast onbewust, verlangde naar één enkel hart, dat met haar juichen en danken wilde.

„Geen belet voor een goed vriend?”

Mevrouw van Roden was maar vroeg naar bed gegaan, Grethe had, dóódoop, nog een paar briefkaarten geschreven, waarop het dienstmeisje wachtte, om ze te posten, toen Hemmigs flinke gestalte de huiskamer binnentrad.

„Greeth, mijn dapper, dapper meisje, ik kán niet nalaten, je te komen vertellen, dat ik trótsch ben op m'n kleine kameraad.” Haar handen werden geborgen in de zijne, de klank van zijn stem was als een teêre, lang ontbeerde liefkoozing.

Met een halven snik wilde Greeth haar vingers losmaken, zich van hem afwenden, doch de aandoeningen van dien dag — moed, spanning, angst, en óntmoediging, daarna hoop en twijfel, toen verbijsterende vreugd en eindelijk verkillende ontzuivering waren te veel geweest voor haar geestkracht. Toen ze den arm van den lang gemisten vriend om zich heen voelde, kon ze zich niet meer verzetten, schreide ze zacht, het hoofd aan zijn schouder: „Ernst, beoordeel me niet verkeerd, ik deed het toch óók om jou. Jij moest goêd over me denken, niet meer zoo laag op me neerzien, alsof ik niet tot ernstigen arbeid in staat was, maar soms scheen er meer — dan vrouwenmoed toe nodig.”

Hij streelde vol liefde het bruine hoofdje en herhaalde teêr: „Arm, dapper kind, ik had meer voor je *willen* zijn, doch je maakte het me zoo moeilijk door je stugge houding. Zijn we nu weer vrienden, Greeth, ondeugend stijfkopje?”

Ze veegde de oogen af. „Ik ben heel dwaas, maar óók heel gelukkig, laat dat me maar verontschuldigen. Zeg, Ernst, je blijft toch koffiedrinken?”

Haar moeheid vergetend, maakte ze vlug en handig de tafel gereed, terwijl Dr. Hemmig al haar bewegingen gadesloeg, vólgde met méér welgevallen nog dan hij deed als student, nu vijf jaar geleden. Van de overmoedige gymnasiast was niet véél over, het ronde, frissche gelaat was smal en bleek geworden, maar de trekken waren rustig en edel. Zij was hem *lief*, heel lief, dat had hij nooit sterker meenen te voelen dan dien middag, toen hij alleen tegenover haar zat en onwillekeurig haar vlug verstand, juist oordeel en vlotte welbespraaktheid moest bewonderen, en tóch, nõg liever leek ze hem nù, bezig met de kleine zorgen en intieme beschikkingen, die een èchte vrouw zoo aantrekkelijk maken, vooral in het oog van hèn, die — haar maken wil tot de zijne.

Nog was de strijd tusschen hen niet beëindigd. Hij wêrd ook niet beslist..... dien zelfden avond.

Maar in den hernieuwden omgang, in de warmte zijner herwonnen genegenheid bespeurde Margarethe, dat er voor een meisje nog gróóter voldoening, nog liefelijker sfeer is, dan zich te bewegen in de richting van haar dapper gekozen bestaansdoel: volkómen zelfstandigheid, volstreekte onafhankelijkheid.

Eerst moest Ernst nog wel erkennen, dat z'n koppig bruidje had gezegevierd in den moeilijken levensstrijd, zonder àndere hulp, dan ze vond in eigen kúnnen en